

"De klaagbrieven zijn ge richt o.a. aan ..."

De klaagbrieven zijn gericht o.a. aan de nu al weer geruime tijd glad vergeten Jan Elburg , Wim Schouten , Lotte Ruting, Bert Schierbeek ,Geert Lubberhuizen , Hugh Jans, Gerard Diels, Dirk de Jongaugustus 21, 2017Wildebras Pauky Bigot , (geb. 29 febr. 1920 te Amsterdam) dochter van August Louis Thibault Bigot (gehuwd met Hermine von Kuss, geb. 7-7-1880,overleden 30-12-1958) en kleindochter van C.P.T. Bigot doorliep de toneelschool in de jaren 1937 tot 1940, maar was door haar huwelijk slechts korte tijd aan het toneel. In 1951 emigreerde zij naar Australië waar zij tot haar dood bleef wonen. Zij was enige tijd gehuwd met de uit Groningen afkomstige lichtelijk arrogante dichter Koos Schuur , die zij tijdens de oorlog ontmoet had in het grachtenpand van Lotte Ruting waar woeste feesten werden gehouden. Pauky Bigot en Koos Schuur gingen vlak na hun huwelijk in 1946 wonen aan de Sarphatistraat 60 twee hoog (zie pag. 89, "De vrienden van weleer," Piet Calis), hetzelfde pand waar Henk van der Wal zijn kantoor hield. Ongetwijfeld heeft hij het paar in een tijd van grote schaarste aan woningen een riante woon ruimte aangeboden.Van enige dankbaarheid bij de Bigots was zoals gebruikelijk uiteraard geen sprake .

In de oorlog nam de romantiese, wat schwärmerische Pauky deel aan het verzet (de groep waar zij bij aangesloten was zorgde voor onder dak voor neergestorte geallieerde piloten), een gezelschap dat op dus danige gebruikelijke amateuristische wijze was georganiseerd dat de gehele verzetsgroep door de S.D. werd gearresteerd op een adres aan de Willemsparkweg te Amsterdam zuid. Pauky, die voor zichzelf in de historie een heroïese rol zag weg gelegd, als een ware dominant te S.M. Meesteres gehuld in een lange zwarte leren jas, liep de hele oorlog met een geladen revolver op zak, maar onduidelijk was of zij het wapen kon hanteren, hetzij ooit gebruikt heeft. Als door een wonder is zij niet ter heropvoeding naar een concentratiekamp gestuurd. Pauky kreeg al in 1947 problemen met haar romantiese, wereldvreemde dichter-echtgenoot, die om zijn huwelijk te redden naar Australië wilde emigreren waar de onmogelijke Pauky er alras vandoor ging met de melkboer (een verhaal altijd weer even smakelijk en met veel leedvermaak opgedist door de oma en tante van Fred van der Wal) waar zij (Pauky) in de jaren negentig overleed .De aanvankelijk ouderwetse, traditonale poezie van Koos Schuur werd vernietigend besproken, afgemaakt, gefileerd en meedogenloos afge serveerd door auteur W.F. Hermans o.a. in "Mandarijnen op Zwavel zuur" (pag.13,93-94) en ex-Groninger Koos koos deze keer na het falen van zijn huwelijk eens geen windeieren voor zijn geld maar werd door bemiddeling van Geert Lubberhuizen, directeur van de Bezige Bij, een goed betaald directeur van de Europese Boeken Club.

Koos Schuur publiceerde over zijn jaren in Australië 1951-1963 "En de Kookaburra lacht," met als ondertitel "Brieven van een emigrant."

Het gedateerde, gortdroge, oninteressante brievenboek dat bol staat van zelfbeklag en onmacht om zich een inkomen te verwerven en zijn overspelige, gederailleurde echtgenote in toom te houden werd uitgebracht in 1953 en door sommige van Fred van der Wals brave familieleden (o.a. Roelof Scholten, ex-direkteur blo school te Haarlem) als "schokkend" ervaren. De klaagbrieven zijn ge richt o.a. aan de nu al weer geruime tijd glad vergeten Jan Elburg , Wim Schouten , Lotte Ruting, Bert Schierbeek ,Geert Lubberhuizen , Hugh Jans, Gerard Diels, Dirk de Jong en drie brieven in het boek zijn gericht aan Ton Bigot, de laatste verzonden 15 febr. 1953.